

INDIÁNSKOU stezkou

JAN
HORA

triton

77

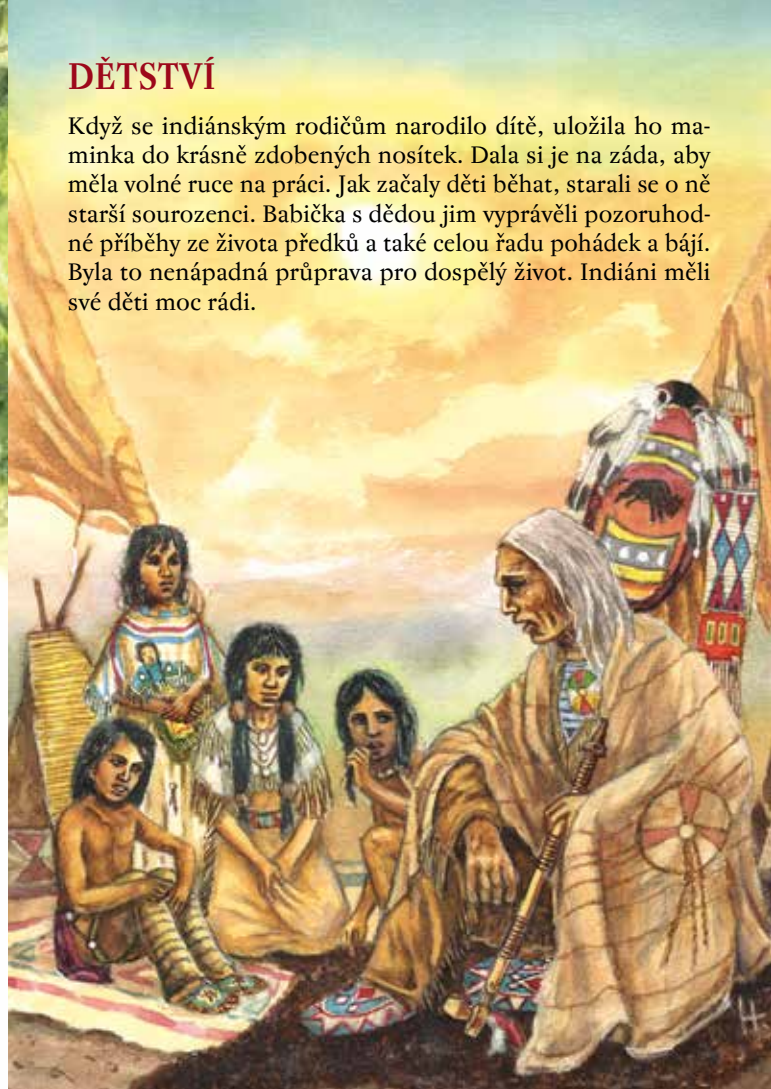
Text and illustrations © Jan Hora, 2024
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2024

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2024 jako svou 2933. publikaci.
Vydání 1.

Korektury Eliška Pospíšilová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Ilustrace Jan Hora.
Grafický návrh obálky Markéta Vydrová.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
www.tridistri.cz
ISBN 978-80-7684-310-3

DĚTSTVÍ

Když se indiánským rodičům narodilo dítě, uložila ho maminka do krásně zdobených nosítek. Dala si je na záda, aby měla volné ruce na práci. Jak začaly děti běhat, starali se o ně starší sourozenci. Babička s dědou jim vyprávěli pozoruhodné příběhy ze života předků a také celou řadu pohádek a bájí. Byla to nenápadná průprava pro dospělý život. Indiáni měli své děti moc rádi.

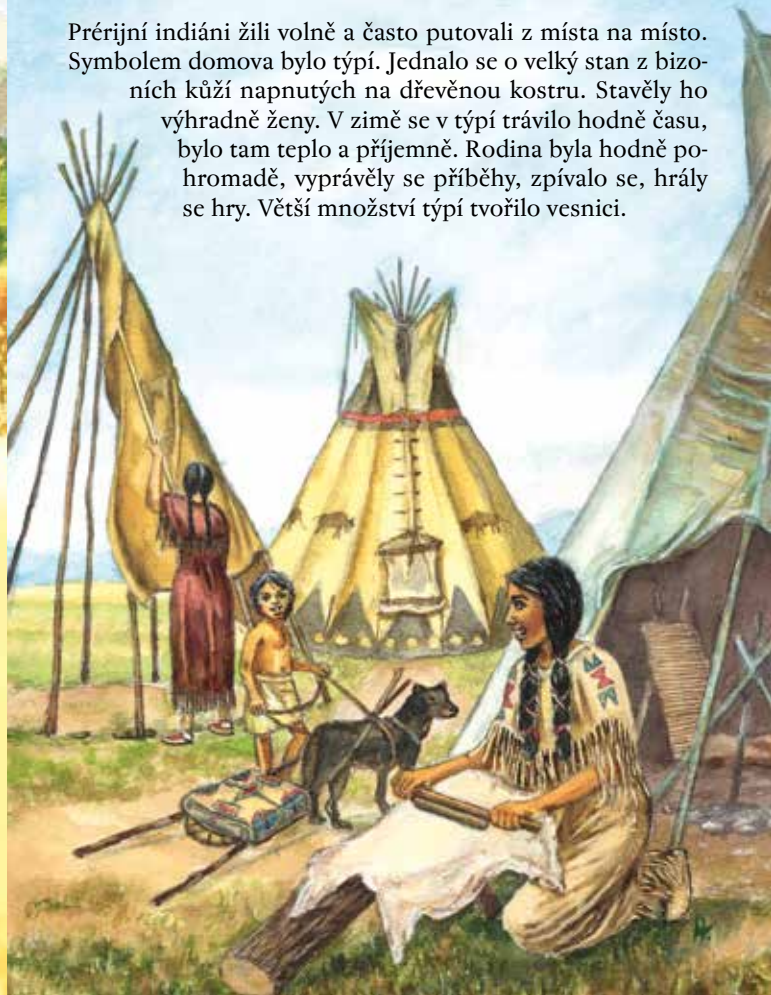

UČENÍ

Indiánské děti se učily hlavně hrou. Kluci napodobovali dospělé lovce, zkoušeli jezdit na koni, střílet z luku a lovit menší zvěř. Dívky měly na hraní hezké dřevěné panenky. Na chlapce občas dohlíželi otcové, radili jim, jak používat zbraně, a učili je stopování. Děti hrály různé míčové hry, házely šipky a v létě se rády koupaly. Musely také pomáhat při domácích pracích. Ve vztahu k rodičům byly děti velmi poslušné.

DOMOV

Prérijní indiáni žili volně a často putovali z místa na místo. Symbolem domova bylo týpí. Jednalo se o velký stan z bizoních kůží napnutých na dřevěnou kostru. Stavěly ho výhradně ženy. V zimě se v týpí trávilo hodně času, bylo tam teplo a příjemně. Rodina byla hodně pohromadě, vyprávěly se příběhy, zpívalo se, hrály se hry. Větší množství týpí tvořilo vesnici.

OBŘAD DOSPĚLOSTI

Čas dětství končil u indiánů obřadem dospělosti. V té době musel každý mladík odejít na nějaké tajemné místo a prožít tam čtyři dny o samotě. Nesměl jíst ani pít a věnoval se jen modlitbám. Z únavy se nakonec dostavil spánek přerušovaný halucinacemi. Během nich se zjevil ochranný duch. Indiáni věřili, že bude dospívajícího chlapce doprovázet celý život. Na obřad dohlížel kouzelník kmene.

MANITOU A TI DRUZÍ

Jméno nejvyššího boha bylo u různých kmenů jiné. Nám dobře známého Manitoua uctívali Delawarové, Siouxové měli zase Wakundu, ale všichni tím mysleli Velkého ducha. On byl Stvořitelem. Indiáni věřili v obrovské množství duchů. Svého ducha měl každý strom, každá skála, a hlavně každé zvíře. Když lovci ulovili například jelena, klekli si k němu a šeptali mu do ucha prosbu za odpuštění. Úlovek byl nutný kvůli obživě.

LOV NA BIZONY

Nejdůležitějším lovným zvířetem prérijních indiánů byli bizoni. Žili v obrovských tisícíhlavých stádech a putovali podle ročních období k jihu nebo k severu. Bizoni poskytovali kromě masa na obživu také kůži na obydlí, na oblečení a pokrývky. Lovci zpravidla obklíčili velkou skupinu bizonů, objížděli ji na koních v kruhu a vybírali si nejlepší kusy. Maso zpracovávaly ženy. Sušené maso pemikan sloužilo jako konzerva.

ZBRANĚ

Zbraně indiánů se lišily podle kmenů. Oblíbenou zbraní prérijních indiánů bylo kopí. Lovecká byla kratší a těžší než válečná. Lovci a bojovníci s nimi dovedli dobře házet. Stejně mistrovsky ovládali střelbu z luku. Však se to učili už od čtyř let. Staré válečné tomahavky mívaly kamenné palice. Po příchodu bělochů se rozšířily sekery kovové. Používaly se pro boj zblízka i na dálku.